

Ik woon in de diepe, windstille binnenlanden. Op vliegerfeesten waar ik naar toe ga waait het doorgaans voor geen stuiver. Niet erg, dan kun je de vliegers tenminste op je gemak en van dichtbij bekijken. Maar bepaalde ontwikkelingen in de vliegerwereld dringen hier wat later door. Zo ook de "nieuwe stijl" in stuntvliegeren. De afgelopen zomer zag ik ze voor het eerst: flitsende kereels in aangepaste pakken. Om hen heen hing een sfeertje van formule 1 racers of straaljager piloten. De dingen die ze de lucht in stuurden pasten daar wel bij. Ronkende machines, fluitende lijnen en knallende staarten. Dit moest het ware wezen, dat wilde ik ook. . . .

Net in de tijd dat ik deze vliegers leerde kennen verschenen ook de eerste verhalen en bouwbeschrijvingen. Vlieger stond er een keer vol mee. In Schimmelpfennig's Drachen stond er ook een. Uitzoeken en piekeren en puzzelen dus. Omdat het hier niet zo wil waaien besloot ik tot de Vector van Schimmelpfennig; die had het grootste effectieve oppervlak. Ik besloot ook om maar te beginnen met houten stokken en gewone nylon stuurlijnen. Na 3 dagen noeste arbeid stond het ding er. Toch wel groot: 2 meter 40 ... Toen ik hem af had verloor ik alle vertrouwen. "Dat" moest vliegen? Het ding was loodzwaar. En toch had ik de stokken zo dun mogelijk gekozen; 7 en 12 mm raminhout is werkelijk niet overdreven. Dan maar wachten op die zeldzame stevige bries.

Die dag kwam. Jagende, laaghangende wolken. Af en toe een harde straal zon er tussendoor. Dit moest de dag worden. In razende haast m'n boeltje bij elkaar gegrepen; twee honderd ponds lijnen, vlieger, handgrepen, een stel tentharingen om de lijnen vast te

zetten met de vlieger rechtop. Op het veld aangekomen voelde ik dat het ging lukken. Bij het in elkaar zetten rukte de wind flink aan de vlieger. 60 passen door het veld, vlieger neerleggen. Lijnen uitrollen, handgrepen vastmaken, haringen in de grond, handgrepen achter de haringen. Terug naar de vlieger, rechtop zetten en in looppas naar de handgrepen. Oppakken. Een voorzichtige ruk. De vlieger kwam los. YURAAH! Even hing hij twijfelend een meter boven de grond. Toen kwam de wind. Het daarop volgende ging me wat te snel; ik heb nog een vage herinnering aan een vlieger die klonk als een optrekkende motorfiets en die omhoog spoot. De rest ging verloren in mijn duik voorover, tussen de kluiten. Toen ik weer stond lag de vlieger op de grond. Met ontzag benaderde ik dat zware kreng waar ik zo aan getwijfeld had. Vliegen wou hij wel. Niks kapot? Dan nog maar eens proberen. Ruk. Twijfelende vlieger. Wind. Ronk-zoef. En daar stond hij. Hoog in het zenith. Het werd tijd om eens te kijken of er ook nog iets te sturen viel. Links trekken. De nylonlijn rekte eerst bijna een armlengte uit. Toen kreeg de vlieger de boodschap. Scherpe draai, duik. ROOOOONK! Gnaw. In de verte dwarrelde de vlieger omlaag. Zo'n 30 meter van de linker stuurlijn lagen opgekronkeld om me heen. Te gek, een lijn die minstens 50 kilo kan hebben, gebroken als naaigaren. Hier moest supervazel komen. Welkom bij de flitsende jongens.

Nawoord.

De nieuwe lijnen zijn er gekomen. De houten stokken houden het nog steeds. Een aardig handigheidje is daarbij opgedoken. De slang, waar de stokken in steken, is iets aan de